כשאינם עובדים, מתרכזים חלוצי וודסטוק בהווי מיטה

(המשך מעמוד 21)

המלחמה החלה לפני שבוע, כשאלי אביבי החל מבצע את חלומו מזה חודשים ארוכים: הוא שיכנע בעל מחסן עצים במפרץ חיפה למכור לו בתשלומים עצים רסך 20,000 לירות, והחל בונה בעזרתם של עשרות ה־תיירים, היפים ואחרים, המתגוררים אצלו, מיבנה עץ ענקי, שיאפשר מגורים ל־500 איש. במקביל החל אלי בונה לאורך החומה של אכזיב במה ענקית באורך 15 מטר, שפניה לים. מטרת כל הפעילות: אירגון מופע וודסטוק ישראלי באכזיב, שיימשך כל השנה — כשחודש הבכורה הוא אוגוסט הקרוב.

אלא שכאשר נודע לשמואל אילן, ראש המועצה המקומית סולם־צור, שבתחומה נמצאת אכזיב, על התוכניות הוודסטוקיות — פנה לוועדת בניין ערים המחוזית, וזו פנתה לבית־המשפט בנהריה. שופט השלום אברהם חרמון הוציא צו, המונע מאביבי להמשיך בעבודות הבניה שלו.

מספר אביבי בזעם:

באותו זמן עצמו, עסקו מכונות סלילה של המועצה המקומית בסלילית כבישי אספלט בתוך אכזיב. תחילה הם הרסו את אכזיב, כיסו אותה באדמה, השתילו דשא — וכעת הביאו איתם אספלט בשביל כביש.

מרבה רגליים

בילוי חביב על ההיפים

של אלי אביבי: לתפוס פינה, להתיישב בערימה שלובי אברים, ולהרגיש את האהבה הקיבוצית, תוך העברת סיגריה מיד ליד.

אחרי שהוציאו נגדי את הצו, החל להגיע סיור משטרתי כל שעה. לא נותנים לנו מנוחה. בתגובה הקמנו בריקדות והיצבנו שלט ,מדינת אכזיב — הצג פספורט'. ביום חמישי בא מפקח של המועצה. עם שוטרים. אמרתי לשוטרים שיסלקו אותו, כי אין לו שום זכות להיות כאן. יצאתי עם הקרל גוסטאב שלי. אמרתי לשוטרים שאם לא יקחו אותו אני יורה בו. יריתי מחסנית שלמה באויר.

המשטרה לקחה אותי לתחנה. טענו שהפרתי צו של בית המשפט. אחר כך שיחררו אותי.

עד כאן, סיפורו של אלי.

בתגובה על ההטרדות, יצאו ביום הראשון כמאה צעירים, כשבראשם אביבי, לעבר משרדי המועצה המקומית, מחו שם בשירים וריקודים. הם מקווים כי זה יעזור. אם לא יעזרו הריקודים מחד, והקארל־גוסטאב מאידך — מתכננים חלוצי וודסטוק הישראלי הפגנת המונים — בעירום. מנסיונם של היפיס ברחבי העולם, הם יודעים שקשה לעמוד נוכח הפגנה כזו.

כך או כך, בכל דרך שתעמוד לרשותם, הם מתכוונים לקיים את הפסטיבל, להעלות את ישראל על מפת הדור הצעיר בעולם.

חדוות היצירה

דיווה שפירא, סטודנטית ניו־יורקית המבלה באכזיב, בת יהודיה טובה מבית טוב, תורמת בחדווה את חלקה לקידום פסטיבל וודסטוק הישראלי — הכנת שלט ספגוני. צריך לראות את הצעירות הללו פנים אל פנים כדי להאמין בהתייחסותן הטבעית לעירום ולליכלוך — שלהן ושל האחרים.

הנוכלים ברחו

(המשך מעמוד 19)

נאלץ למכור את דירתו. באשר להשקעה של השלושה, כך נראתה טבלת התוצאות וההכנסות שלהם: עם הגיעם ארצה, הם שכרו חלק מהקומה ה־22 במיגדל שלום, בשכר חודשי של 50 אלף לירות לשנה — 4,000 לירות לחודש. בריהוט מפואר של חדר הקבלה ויתר החדרים המפוארים, השקיעו 20,000 לירות ומיד התחילו בפעולות הרשמה. בפירסום הם השקיעו 50 אלף לירות נוספות. יחד: 130 אלף לירות. כמובן שעיקר הסכום היה בתשלומים.

עוד בטרם ניפתח המכון נירשמו 1,600 נשים לטיפול הפלא. בממוצע שילמה כל אשה 500 לירות לטיפול של חמישה חודשים. עם היפתח המכון, כשהסידרה הראשונה של לקוחות עדיין לא סיימה את ה־

מודעת הבלוף

ותצלומו מעורר האמון של לסלי שיין, שתואר במודעה כ„איש־עסקים שנהנה מטיפולי האוז אוף דאון" — היה גם הוא בלוף אחד גדול. התצלום הוצא משיין בעורמה, ושיין לא קיבל מימיו טיפול.

טיפולים, נירשמו 1600 נשים נוספות. כלומר: תוך חודשיים החזירו לעצמם את השקעתם בחזרה במלואה. יתרה מזו: בכספי הסידרה הראשונה של הנירשמות נסעה השלישיה לחו"ל וקנתה את המכונות.

אורח קבוע ב„מנדי"ס"

הישראליות נהרו למקום כאחוזות תזזית. המצב הגיע לידי כך, שאם לא היתה למישהו פרוטקציה, לא זכתה לטיפול הראשון בטרם שלושה שבועות המתנה. וכמובן — אחרי ששילמה את המחיר המלא.

עם הביקוש העצום, גדל המחיר. אם בהתחלה עלה מחיר מקסימלי עבור סידרה של 25 טיפולים 781 לירות, הרי אחרי כן עלה ל־935 לירות.

השבועות חלפו, ולאט לאט גילו הלקוחות כי הן אינן מפסידות במשקלן. כלומר — מפסידות בשעת הטיפול, מוסיפות מחדש תוך זמן קצר אחר כך. הגיע שלב התלונות.

הבלוף של הטיפולים היה רק צד אחד של המטבע. מאיירס ובורג ניצלו את מעמדם כמנהלי חברה בינלאומית, כביכול — גם למטרות אחרות. הם הופיעו בארץ כאנשי עסקים עתירי הון — ועל חשבון זה חיו כמו מיליונרים, לוו כספים על ימין ועל שמאל. אחד הקורבנות שלהם היה יהודי אנגלי בשם לסלי שיין, שותף לשעבר במנדי"ס. „על הכסף שלוו ממני ולא החזירו לי אני לא כל כך כועס," סיפר השבוע.

„פיטר מאיירס היה כזה בחור נחמד ושרמנטי שעל זה שנפלתי בפח אצלו אני צריך רק להאשים רק את עצמי. כשעזב את הארץ הוא נישאר לי חייב אלפי לירות — אבל אני רואה אותן כאבודות ממילא. על מה שאני באמת כועס, זה שלקחו את התמונה שלי במירמה — ופירסמו אותה בעיתון כאילו אני אחד הלקוחות שלהם.

„מאיירס, יחד עם האחרים, נהגו לבוא לכאן, למנדי"ס, הרבה. פיטר היה ממש רהיט קבוע בבית. ואין מה להגיד — הוא היה חופשי בהוצאות שלו. יום אחד ביקש ממני להצטלם עבור המכון. הוא הבטיח שהפנים שלי שנראים מאוד מכובדים, יקשטו בסך־הכל את חדר־הכניסה. לא היה לי נעים